

CUPRINS

1.	Ce naiba s-a întâmplat?	009
2.	Glo și Bron	022
3.	Dacă pasezi mingea	032
4.	Nu ne avem decât pe noi	052
5.	Bobocul	063
6.	Cea mai întortocheată stradă din America	076
7.	Flăcăul	096
8.	Un altfel de parchet	108
9.	Urcă în mașină	127
10.	Șmecherie	142
11.	Ora de maximă audiență	158
12.	Schimb de locuri	173
13.	Educație superioară	182
14.	În încăpere	200
15.	Am înnebunit pe loc	218
16.	Sub presiune	232
17.	Fără resentimente	245
18.	Sunt mai bătrân acum	259
19.	E doar baschet	274
20.	Cei patru LeBron	287
21.	Cavalerul singuratic	300
22.	Un meci pentru cărțile de istorie	319
23.	Vie împărăția ta	327
24.	Moda zilei	341
25.	Beats	357
26.	Minunile nu sunt de ajuns	373
27.	Vara lui LeBron	393
28.	Hester Prynne cu bentiță	418
29.	Un moment cu adevărat prost	439

30.	Schimbarea de gardă	456
31.	Țineți-vă în frâu	473
32.	Cine sunt eu să-i port pică?	486
33.	Puterea e la mine	498
34.	Eliberarea	516
35.	Țara celor care cred	526
36.	Idiotule!	535
37.	Un om împlinit	551
	Epilog	556
	Mulțumiri	562
	Notă despre surse	565
	Note	567

Capitolul 1

Ce naiba s-a întâmplat?

Un convoi de SUV-uri negre și strălucitoare a ieșit de pe aeroportul din Westchester County și a trecut în Connecticut, șerpuind pe drumuri lăturalnice și virând apoi pe o alee privată cu asfaltul neted, mărginită pe ambele părți de ziduri de piatră și de stejari și arțari mari, cu frunziș bogat. Pe bancheta din spate a unuia dintre vehicule, LeBron James, în vârstă de 25 de ani, stătea alături de Savannah Brinson, în vârstă de 23 de ani, sufletul său pereche încă din liceu și mama celor doi băieței ai lor. În ochii lui, doar ea era mai încântătoare decât peisajul idilic vizibil prin ferestrele mașinilor care au tras și au oprit ușor în fața unei case de pe o proprietate din Greenwich. Purtând ochelari de soare negri, un tricou alb și pantaloni scurți cargo negri, James a coborât și s-a uitat în jur. Lumina aurie a soarelui din acea după-amiază târzie strălucea prin gardul alb al proprietății, luminând gazonul verde luxuriant, florile de impatiens roz și mov și mulciul de culoarea ciocolatei. O cărare de piatră ducea spre casa întinsă, în stil colonial din New England. Era joi, 8 iulie 2010, iar James venise să repete, să ia cina și să se relaxeze. În câteva ore urma să apară într-o emisiune specială la o oră de maximă audiență la ESPN pentru a-și dezvălui decizia de a rămâne la Cleveland Cavaliers sau de a se alătura uneia dintre cele cinci echipe care îl curtau de mai bine de un an. Cel mai celebru jucător de baschet din lume n-avea cum să prevadă că la sfârșitul seriei avea să fie cel mai detestat atlet din lumea sportului.

Mai mult de șase persoane au coborât din celelalte vehicule, printre care doi dintre cei mai buni prieteni ai săi, Maverick Carter, în vârstă de 29 de ani, și Rich Paul, în vârstă de 28 de ani. Ei se numărau printre cei câțiva care cunoșteau planurile lui James. Carter și Paul, împreună cu

șeful de personal al lui James, Randy Mims, în vârstă de 31 de ani, erau alături de James încă din ultimul lui an de liceu din Akron, Ohio, când LeBron îi rugase pe cei trei să vină să lucreze pentru el, să fie cercul său intim. Inteligenți, ambițioși și extrem de loiali unul față de celălalt, ei și James își spuneau „Cei patru călăreți”¹. Mims nu li se alăturase în această excursie, dar Carter și Paul îl urmau pe James pe cărarea pietruită spre casă, mergând foarte încrezători. Mai ales Carter. Partener de afaceri al lui James și mogul în devenire, el fusese cel care îl sfătuisese pe James să își anunțe decizia într-un mod atât de îndrăzneț. James era singurul sportiv din America care avea puterea de a convinge ESPN², să dea undă verde pentru o emisiune de o oră cu el³. Iar Carter savura ideea ca James să-și folosească mușchii pentru a face ceva mai revoluționar decât simpla exercitare a dreptului său de jucător liber de contract de a alege o echipă în detrimentul alteia. James era mai degrabă pe cale să rostească un soi de declarație de independență față de stăpânirea economică a proprietarilor de echipe, față de filtrele pe care jurnaliștii de la platformele media tradiționale le instituiau asupra lui și față de dinamica generală a puterii care, din punct de vedere istoric, îi ținea pe sportivi - în special pe cei de culoare - la locul lor.

Priceput și bun întreprinzător, Paul se pregătea să devină agent sportiv și era neliniștit de felul în care urma să fie anunțată decizia⁴. Dar era de acord cu Maverick asupra unui lucru: LeBron era pe cale să destrugă status quo-ul.

Încrezător, James trăia din plin momentul alături de prietenii lui. Recunoștea cât de multă influență deținea. În șapte sezoane petrecute la Cleveland, el făcuse lucruri pe care niciun jucător de baschet - nici măcar Michael Jordan - nu le mai făcuse. Fusese declarat „Alesul” pe coperta revistei *Sports Illustrated* în anul al treilea de liceu și semnase un contract de 90 de milioane de dolari pentru încălțăminte cu Nike înainte de absolvire. James intrase în NBA ca o cometă la vârsta de optsprezece ani și devenise imediat cel mai tânăr și cel mai rapid jucător din istoria ligii, care a atins bornele de 10.000 de puncte, 2.500 de recuperări, 2.500 de pase decisive, 700 de interceptii și 300 de blocaje. Era pe cale să devină cel mai prolific marcator-pasator pe care baschetul îl văzuse vreodată. În 2004, la

nouăsprezece ani, devenise cel mai tânăr jucător din NBA convocat în lotul olimpic de baschet al SUA, iar în 2008, la douăzeci și trei de ani, câștigase o medalie de aur. În același an, produsese primul său film prin intermediul unei companii de producție nou înființată, semnase primul său contract pentru o carte și intrase în afaceri cu Dr. Dre și Jimmy Iovine la Beats Electronics, care a fost ulterior achiziționată de Apple⁵. De asemenea, se împrietenise cu doi dintre cei mai bogați oameni din lume, Warren Buffett și Bill Gates, ambii fiind impresionați de liota de bancheri și avocați sofisticată care îl consiliau pe James și pe membrii cercului său. Despre James, Buffett a spus: „Dacă ar fi o firmă care se listează la bursă⁶, aș cumpăra acțiunile lui“.

Până în iulie 2010, veniturile anuale obținute de James din salariul de baschetbalist și din contractele de sponsorizare - estimate la 50 de milioane de dolari - erau doar o parte din portofoliul său în plină expansiune. Averea lui era pe cale să atingă un miliard de dolari în deceniul următor⁷. În America nu mai existase vreodată un miliardar care să practice un sport de echipă ca jucător profesionist. James era hotărât să fie primul⁸.

La Nike l-a eclipsat pe Tiger Woods ca fiind cel mai valoros ambasadur de brand al companiei producătoare de încălțăminte de sport. După ce Woods a intrat cu SUV-ul în copacul unui vecin⁹ și și-a văzut reputația prăbușindu-se într-un scandal senzațional de adulter în toamna precedentă, corporațiile au renunțat la jucătorul de golf și s-au orientat din ce în ce mai mult spre James. American Express, McDonald's, Coca-Cola și Walmart au îmbrățișat autenticitatea devotamentului lui James față de familie și angajamentul neclintit față de originile sale din Akron.

Între timp, faima lui globală depășise deja sfera sportului. După ce a cântat cu Jay-Z, a făcut campanie pentru Barack Obama, a luat masa cu Anna Wintour, a făcut o ședință foto cu Annie Leibovitz și Gisele și și-a înființat propria fundație, James s-a aventurat în politică, modă, mass-media și filantropie înainte de a împlini 25 de ani. Cu un an în urmă, fusese prezentat în emisiunea *60 Minutes* și apăruse pe copertile revistelor *Vogue*, *Time*, *Esquire*, *Fortune* și *GQ*. Potrivit unui indice de celebritate important, popularitatea lui James o depășise pe cea a lui Jay-Z¹⁰. Iar Nike l-a

transformat pe James într-o celebritate globală prin intermediul unor reclame de televiziune de calibrul hollywoodian care i-au pus în valoare abilitățile de actor și comediant. Din China până în orașele din toată Europa, James a devenit un nume cunoscut de toată lumea.

Printre puținele lucruri pe care încă nu le reușise James era să câștige un titlu de campion NBA. Dar asta, după cum își propusese el, era pe cale să se schimbe. Îi era clar de mai bine de un an că, atunci când contractul său cu Cavaliers avea să expire după sezonul 2009-2010, urma să-și analizeze opțiunile și să semneze cu clubul cel mai capabil să formeze o echipă în stare să câștige campionate. Toată lumea s-a arătat interesată. Primarul Michael Bloomberg și orașul New York au mers atât de departe încât au lansat campania „C’mon LeBron”¹¹, afișând mesaje digitale în Times Square și difuzând reclame pe mini-ecranele taxiurilor în speranța că James se va alătura echipei Knicks. Un miliardar rus¹² care deținea Brooklyn Nets a încercat să-l atragă, împărtășindu-i viziunea sa de a-l ajuta pe James să devină miliardar. Chiar și președintele Obama a intervenit¹³, făcând o prezentare din Aripa de Vest de la Casa Albă ca să susțină cauza celor de la Chicago Bulls, echipa din orașul său natal. Panouri publicitare din Cleveland îl implorau pe James să rămână. Panouri publicitare din Miami îl implorau să vină.

Ca orice mare animator, James își dorea să fie dorit¹⁴. De toată lumea. Uneori era obsedat de felul în care îl percepeau oamenii¹⁵, mai ales când era vorba despre alți oameni din baschet. Cu o zi înainte ca James să se deplaseze la Greenwich, jucătorul liber de contract Kevin Durant a folosit mai puțin de 140 de caractere pe Twitter pentru a-și anunța decizia de a semna o prelungire de contract cu Oklahoma City Thunder, spunând: „Nu sunt genul de om¹⁶ care vrea să fie mereu în centrul atenției sau să-și expună treburile personale peste tot”. Durant era cel mai apropiat rival al lui James din punct de vedere al talentului. Iar maniera discretă a lui Durant a atras laude pe scară largă din partea jurnaliștilor specializați în baschet, mulți dintre ei folosind ca pretext abordarea lui pentru a-l lua la țintă pe James și emisiunea sa specială de la ESPN. „O emisiune de o oră? WTF?”, a scris un comentator de la Fox Sports. Unii jucători s-au băgat și ei în vorbă, anonim. „Când e vorba

de LeBron, totul se rezumă la el“, i-a spus un jucător NBA unui jurnalist sportiv sub protecția anonimatului. „Spune mereu că vrea să fie unul dintre cei mai mari din toate timpurile, ca Jordan, ca Kobe. Dar Jordan și Kobe nu ar face niciodată așa ceva¹⁷. El încearcă să devină mai important decât jocul.“

James citea ce se scria despre el¹⁸. Comparațiile constante cu Jordan și Kobe erau la ordinea zilei. Dar nimic nu-l ustura mai tare decât să fie numit „egoist“. În mintea lui, el nu făcea decât să abordeze baschetul în același mod în care o făceau proprietarii de echipe - ca pe o afacere. Cluburile erau dispuse să concureze pentru serviciile sale. De ce să nu se întâlnească cu proprietarii și să nu le asculte propunerile? Și de ce să nu încerce să orchestreze cea mai bună situație posibilă, vorbind cu alți jucători despre posibilitatea de a-și uni forțele pentru a câștiga campionate împreună? Asta nu era egoism. Era viclenie.

Nimeni nu a părut să aprecieze abordarea lui James mai mult decât președintele clubului Miami Heat, Pat Riley. În timpul săptămânii care a precedat emisiunea specială de la ESPN, James s-a întâlnit cu peste zece manageri executivi de la echipele care se luptau pentru a-l atrage. Riley a apărut cu inelele sale de câștigător de campionat¹⁹, lăsând să se înțeleagă că știa de ce era nevoie pentru a le obține. De asemenea, nu s-a simțit amenințat de faptul că James și-a asumat sarcina de a recruta alți jucători de calibru care să i se alăture în încercarea de a câștiga campionatul.

Din punctul de vedere al carierei, era clar pentru James că Miami era o alegere inteligentă. Totuși, era sfâșiat de perspectiva de a părăsi Clevelandul. În Ohio era acasă. Nu trăise niciodată în altă parte. Se simțea bine acolo. Și, din motive pe care puțini oameni în afară de mama lui le înțelegeau pe deplin, James avea o legătură viscerală cu orașul său natal, Akron, care îl făcea să se simtă îndatorat locului care îl făcuse celebru. Creierul îi spunea să meargă la Miami. Inima lui era legată de Akron.

Hotărât să nu-și dezamăgească mama, a sunat-o cu câteva ore înainte să zboare la Greenwich și i-a spus la ce se gândea. El era, i-a spus ea, cel care urma să trăiască cu consecințele propriei decizii. Ea l-a încurajat să facă ceea ce era mai bine pentru el.

Nerăbdător să lase totul în urmă, James a simțit o binevenită senzație de ușurare când a intrat în casa din Greenwich a lui Mark Dowley. Purtând blugi decolorați și un tricou polo peste pantaloni, Dowley nu arăta ca un partener senior la William Morris Endeavor (WME), cea mai influentă agenție de talente de la Hollywood. Strateg de marketing, Dowley aranjase detaliile emisiunii speciale de la ESPN. James nu-l cunoștea prea bine pe Dowley. Dar Carter îl cunoștea, ceea ce conta pentru James. I-a mulțumit lui Dowley pentru că l-a primit și i-a pus casa la dispoziție.

Deși agenția lui Dowley avea sediul în Los Angeles, acesta locuia în Greenwich, ceea ce a influențat puternic dorința sa de a organiza evenimentul acolo. Evenimentul urma să aibă loc la Greenwich Boys & Girls Club²⁰, iar încasările obținute în urma emisiunii de la ESPN urmau să fie donate cluburilor Boys & Girls din orașele echipelor din NBA care îl curtaseră pe James²¹.

014 Dowley l-a prezentat pe James fiului său în vârstă de 12 ani, care l-a privit uimit, și câtorva dintre prietenii săi. Au fost prezenți și câțiva reprezentanți de la ESPN, Nike și alți sponsori comerciali. James i-a salutat pe toți, apoi s-a ascuns într-o cameră privată și s-a îmbrăcat într-o pereche de blugi de firmă și o cămașă mov, cadrilată, în timp ce telefonul îi vibra neîncetat de la notificări. Cu doar două zile mai devreme, James își făcuse cont pe Twitter, scriind pentru prima dată pe rețeaua socială: „Salutare lume, adevăratul Rege James a ajuns în clădire în sfârșit“²². Decizia lui iminentă era deja în trend pe platforma de socializare, atunci în plină ascensiune. De asemenea, era inundat de mesaje text. Unul dintre ele era de la Kanye West: *Unde ești?*

După ce se dăduse în spectacol în fața lui Taylor Swift la Premiile Grammy, West se retrăsese în Hawaii²³, lucrând la cel de-al cincilea album de studio al său, *My Beautiful Dark Twisted Fantasy*. Dornic să asiste personal la decizia lui James, West se îndrepta spre Greenwich și încerca să găsească casa lui Dowley. Fără să-l anunțe pe Dowley, James i-a trimis lui West adresa înainte de a se așeza cu Carter și cu comentatorul sportiv Jim Gray pentru a trece în revistă programul. Curând s-a auzit o bătaie la ușa

din față. Uimit, băiatul de 12 ani al lui Dowley a izbucnit: „Kanye e aici!“ Repetiția discretă s-a transformat brusc într-o petrecere.

James îl cunoscuse pe Kanye prin intermediul lui Jay-Z. Erau prieteni. James era prieten cu o mulțime de rapperi și artiști hip-hop. Le plăcea să fie pe orbita lui James. Îi dădeau acces în culisele spectacolelor lor. Îl invitau la petrecerile lor. Stăteau la meciurile lui pe rândul special de scaune de lângă teren. Chiar îl pomeneau în versurile lor. În multe privințe, ei nu voiau doar să-l cunoască pe LeBron, ci voiau să fie LeBron. Faima lui de star al baschetului a depășit-o pe a tuturor. Cu toate acestea, pe măsură ce amurgul se transforma în întuneric, James se afla în pragul unei lumi cu totul noi care i se deschidea în față. Când a ieșit din casă cu anturajul său și a urcat într-un microbuz pentru a fi escortat de poliție la Greenwich Boys & Girls Club, James nu s-a putut abține să nu se întrebe: *Cum a ajuns aici un puști din Akron?*

Generatoarele zumzăiau și carele de reportaj cu antene de satelit blocau parcare din fața Greenwich Boys & Girls Club. Mii de oameni purtând tricouri NBA și ținând în mână pancarte - „Vino la Nets“ - se alinaseră pe străzi. Peste douăzeci de rânduri de fani stăteau în picioare pe străzi scandând „Let’s go Knicks“, în timp ce un polițist de circulație cu un megafon încerca în zadar să-i determine să se dea înapoi. Într-un microbuz care venea pe urmele unor polițiști pe motociclete, James a apărut ca și cum ar fi fost pe un car alegoric în timpul unei parade nocturne. Blitzurile de la camerele telefoanelor mobile se combinau cu luminile stradale, farurile galbene, luminile albastre și roșii ale poliției și reflectoarele albe din afara clubului pentru a crea un caleidoscop de culori acompaniat de sunetul sirenelor.

În interiorul microbuzului, James avea emoții și se gândea să plece de la Cavaliers. I-a spus în liniște lui Carter: „Anunță-i“²⁴.

- Transmitem în direct din Greenwich, Connecticut, a spus un prezentator din studioul ESPN din Bristol, în timp ce televiziunea transmitea scene din haosul de afară.

Cu piesa „Empire State of Mind“ a lui Jay-Z urlând la un radiocasetofon, copiii țipau și arătau cu degetul când LeBron și Kanye au ieșit

din mașini. Copiii adolescenți ai capitaliștilor de risc și ai bancherilor de pe Wall Street s-au bucurat de faptul că, pentru o noapte, orașul lor era centrul universului baschetului.

Gigi Barter, elevă de școală primară, a fost copleșită când a ajuns împreună cu frații ei mai mari.

- Ce se întâmplă? a strigat ea, încercând să acopere zgomotul.

Frații ei o duceau la club de câțiva ani. Nu fusese niciodată aglomerație afară. Amețiți de fericire, i-au explicat că LeBron James se afla în oraș pentru a anunța că li se alătură celor de la Knicks. Avea să fie grozav.

Odată intrată înăuntru, Gigi a dat peste o față prietenoasă. Bărbatul care conducea clubul s-a asigurat că fetița are loc în zona delimitată pentru copiii din club. A așezat-o aproape de scenă, ca să-l vadă cât mai bine pe James.

016 Cu câteva minute înainte de ora 21:00, James se afla în fața sălii de sport împreună cu Savannah Brinson. Kanye stătea în apropiere, cu ochelari de soare negri, un sacou negru și papuci multicolori. Dowley se agita înăuntru, asigurându-se că totul era pregătit. Rich Paul i-a sunat pe cei de la Cavaliers²⁵ pentru a informa echipa că LeBron pleacă. Pentru Paul, situația semăna cu un divorț și nu exista o modalitate ușoară de a te despărți. Încercând să îndulcească lovitura, i-a spus managerului general al echipei că aceasta era o decizie de afaceri, nu una personală.

Nu a contat. Proprietarul Dan Gilbert era furios. Cu patru ani mai devreme, el încercase să îl păstreze pe James oferindu-i un contract pe cinci ani care ar fi evitat toate acestea, dar James insistase să semneze doar o înțelegere pe trei ani.

- Când a spus: „Semnez pe trei ani“, ar fi trebuit să avem curajul să spunem: „Du-te învârtindu-te!“, i-a declarat Gilbert unui jurnalist. Ar fi trebuit să-i spunem: „Du-te dracului! Valea! Să te vedem!“²⁶

În timp ce Paul se ocupa de Cavs, James și-a concentrat atenția asupra lui Brinson până când un producător ESPN care purta o cască în ureche i-a spus că a sosit momentul.

- Ține-mi pumnii²⁷, i-a spus James lui Brinson și i-a dat o îmbrățișare și un sărut.

Înainte să se întoarcă și să plece, a rugat-o să-l verifice să nu aibă mâncare rămasă între dinți.

Lui Brinson îi plăcea că o făcea mereu să râdă. I-a făcut semn că totul era în regulă și l-a împins în sală.

Jim Gray stătea în scaunul de regizor pe o scenă improvizată în centrul sălii de sport. James stătea vizavi de el pe un scaun asemănător. Sub un coș, aproximativ șaiszeci și cinci de copii se aflau pe scaune pliante. Sub celălalt coș și de-a lungul pereților, stăteau pe scaune o sută și ceva de adulți în ținută de business. Ofițerii de poliție stăteau în ușă. În ciuda faptului că era un profesionist experimentat, Gray părea neliniștit. James părea și el să se simtă incomod. Sub luminile albe, ambii bărbați transpirau. Un machior le-a retușat machiajul de pe frunte. Fără să primească vreo indicație, publicul a rămas tăcut ca la o înmormântare.

Din Bristol, Stuart Scott, de la ESPN, le-a spus telespectatorilor că erau la câteva minute distanță de decizia lui James. Întrebările inițiale ale lui Gray erau cam împiedicate. Timpul se scurgea greu, în timp ce James dădea răspunsuri vagi. În cele din urmă, după aproape treizeci de minute de la începutul emisiunii, Gray a spus:

- Răspunsul la întrebarea pe care și-o pune toată lumea... LeBron, care este decizia ta?

- Ă, toamna asta... Frate, e foarte greu. Toamna asta o să-mi duc talentul la South Beach și o să mă alătur echipei Miami Heat.

Un oftat înăbușit s-a auzit în sală. Gray părea nesigur ce să spună în continuare. Era ca și cum cineva ar fi pus pe pauză televiziunea în direct. Afară au izbucnit huiduieli.

Huiduielile au răsunat în barurile sportive din New York până în Los Angeles. În Cleveland au izbucnit lacrimi de neîncredere. Cele șapte cuvinte ale lui James - „*O să-mi duc talentul la South Beach*“ - au zguduit întregul NBA și pe fanii săi.

- Cum le explici asta oamenilor din Cleveland? a întrebat Gray.

- A, mă doare sufletul, a încercat să explice James. Nu am vrut nici odată să plec din Cleveland. Și inima mea va rămâne mereu acolo.

În câteva minute, fanii din Cleveland au ieșit în stradă, dând foc tricourilor lui LeBron și proferând injurături.

Fără să știe ce se întâmpla acasă, James s-a ridicat și a coborât de pe scena improvizată. A fost de acord să facă o fotografie cu copiii și le-a făcut semn să se apropie. Aceștia s-au năpustit asupra lui.

Băieții mai mari au trecut grăbiți pe lângă ea, dar Gigi Barter s-a simțit brusc ridicată în aer din spate. Bărbatul care conducea clubul i-a dat-o lui James, care a ridicat-o pe umerii lui. Cu mâinile lui James înfășurate în jurul ei, Gigi i-a prins degetele. Radiind, nu-i venea să creadă că se afla pe umerii lui *LeBron James*.

- Eram cea mai scundă persoană din încăperea, și-a amintit ea mai târziu. Mă simțeam ca și cum aș fi fost cea mai înaltă persoană din lume. Mă simțeam literalmente de parcă aș fi putut atinge cerul.

Înconjurat de copii, James a zâmbit în fața aparatelor de fotografiat.

După ce copiii au plecat, James a rămas pentru un interviu cu jurnalistul sportiv Michael Wilbon, care se afla într-un studio ESPN.

- Trebuie să te întreb ceva, a spus Wilbon. În Cleveland erau locuri în care oamenii îți ardeau tricoul. Avem o înregistrare video chiar acum.

James a privit un monitor. Flăcările înghițeau tricourile cu numele și numărul său. În casă, James a auzit vocea lui Wilbon:

- Dacă poți vedea imaginile, ce părere ai despre asta?

- Un lucru pe care nu am vrut să îl fac a fost să iau o decizie emoțională, a spus el. Am vrut să fac ce era cel mai bine pentru LeBron James și ce ar putea să-l facă fericit pe LeBron James. Să schimb termenii situației. Cei de la Cavs ar fi scăpat de mine la un moment dat. Ar fi dat familia mea foc organizației? Bineînțeles că nu.

La televizor și pe rețelele de socializare, James a fost pus la zid.

„Arată ca un păcălici narcisist“²⁸, a declarat un jurnalist important de baschet pentru ESPN.

Un alt jurnalist de baschet a criticat emisiunea ca fiind „nerușinată“²⁹.

Un jurnalist important l-a numit pe LeBron „un egoist obsedat de propria persoană“³⁰. Unul dintre producătorii lui David Letterman a

intervenit pe Twitter: „Îmi țin copila de doi ani la televizor, ca să vadă emisiunea specială cu LeBron James. Vreau ca ea să vadă exact momentul în care societatea noastră s-a dus naibii.“³¹

Chiar și Jim Gray a fost luat în derâdere. „Preludiul lui Jim Gray³² a fost exact pe cât de satisfăcător mi-am imaginat întotdeauna că va fi“, a scris pe Twitter comediantul Seth Meyers. Criticul media al *Sports Illustrated* s-a referit la interviul lui Gray spunând „e genul de muls care se face cel mai bine la o fermă“³³.

La casa lui Dowley, managerul executiv al agenției acestuia l-a sunat din Los Angeles pentru a-l felicita pentru succesul emisiunii. Era cel mai bine cotate program de studio din istoria ESPN. Treisprezece milioane de oameni au urmărit când James a rostit cuvintele „Îmi duc talentul la South Beach“. Între timp, Boys & Girls Clubs din șase orașe au primit donații record pentru a-și îmbunătăți facilitățile. Dar nimeni nu vorbea despre toate acestea. În schimb, James se transforma în timp real într-un ticălos fără inimă. *New York Times* postase deja un articol online, declarând Miami „noul imperiu malefic“³⁴ și criticându-l pe James pentru „goana sa mercenară după câștigarea campionatului“. „Ceea ce am făcut a fost bine intenționat“, a explicat Dowley ani mai târziu. „Dar nimeni nu-și amintește că am donat cinci milioane de dolari către Boys & Girls Clubs. Am făcut-o lată cu știrea asta, care a fost pur și simplu îngropată.“

Până în momentul în care James s-a îmbarcat într-un avion privat pentru un zbor nocturn spre Miami, proprietarul celor de la Cavaliers, Dan Gilbert, era deja furibund. A publicat o scrisoare cu font Comic Sans pe site-ul echipei care începea astfel:

Dragă Cleveland:

După cum știi, fostul nostru erou, care a crescut chiar în regiunea pe care a părăsit-o în această seară, nu mai este un membru al echipei Cleveland Cavaliers.

A anunțat asta printr-o campanie narcisistă de autopromovare de câteva zile, care a culminat cu o emisiune specială la televiziunea

națională despre „decizia“ sa, emisiune cum nu s-a mai văzut niciodată în istoria sportului și, probabil, în istoria divertismentului...

Pur și simplu nu meriți o astfel de trădare lașă.³⁵

El a continuat să îl acuze pe James pentru „demonstrația rușinoasă de egoism și trădare“³⁶ și pentru „acțiunea sa lipsită de suflet“, care „transmite exact lecția opusă a ceea ce am vrea să învețe copiii noștri“. Cu ofițeri de poliție staționați în fața arenei lui Cavaliers pentru a descuraja vandalii să rupă bannerul gigantic al lui James care atârna în exteriorul clădirii, Gilbert și-a încheiat sentimental discursul cu „Somn ușor, Cleveland“.

Nimeni nu s-a simțit mai prost în legătură cu situația din Cleveland decât Maverick Carter. În calitate de lider autointitulat și arhitect³⁷ al planului grandios pentru anunțarea deciziei, el calculase greșit rezultatul. Afectat de consecințe, a vrut să dispară într-o gaură neagră³⁸, unde să nu poată vedea și auzi nimic.

James nu se bucura de acest lux. După decolare, James a spus:
„Fir-ar să fie! Ce naiba s-a întâmplat?“³⁹

Nimeni nu a scos un cuvânt. Rich Paul zburase de multe ori cu James și Carter. Niciodată nu avusese parte de un zbor atât de ciudat de liniștit.⁴⁰

„Am dat-o în bară“⁴¹, a spus Carter, reflectând asupra situației ani mai târziu. Dar în acel moment, Carter era prea amețit pentru a se pronunța.

Asediat, James s-a întors spre sine. Un mare fan al personajelor mafioate din filme și de la televizor, memorase replici din scene celebre, cum ar fi momentul în care Tony Soprano s-a simțit vulnerabil și s-a luat de consilierul său pentru că nu l-a protejat:

Nu ai nici cea mai vagă idee despre cum e să fii numărul unu. Fiecare decizie pe care o iei afectează fiecare aspect al oricărui alt afurisit de lucru. Aproape că e prea mult pentru a-i face față. Și în final, ești complet singur în fața tuturor chestiilor ăstora.⁴²

Lui James îi plăcea serialul *Clanul Soprano*⁴³, în special de Tony. Dar nu semăna deloc cu șeful fictiv al cartelului criminal. Mai întâi, James

nu era conflictual. În loc să se ia la hartă cu Carter, James și-a ținut gura. În plus, știa că Carter se simțea rănit. Nu avea rost să se ia de el. James prețuia relațiile mai presus de orice. El și Carter erau cei mai buni prieteni încă din primul an de liceu al lui James, când erau colegi de echipă. Îl considera pe Carter mai mult ca pe un frate decât ca pe un asociat în afaceri. Nu avea de gând să facă sau să spună nimic - în mod privat sau public - pentru a se distanța de decizia de a participa la emisiunea ESPN. Asta nu ar fi făcut decât să-l facă de răs pe Carter. În schimb, James s-a hotărât să își asume responsabilitatea pentru calculul greșit al lui Carter.

Cu Dan Gilbert era o altă poveste. Acesta a atacat în mod deliberat caracterul lui James și și-a bătut joc de raționamentul său. Plecarea din Ohio a fost cea mai sfâșietoare decizie pe care James a luat-o de când a intrat în NBA. Akron fusese singurul loc în care trăise vreodată. Se îndrăgostise acolo. Copiii lui se născuseră acolo. El și Savannah își construiseră acolo casa de vis. Erau atât de atașați de casa lor, încât plănuiau să continue să locuiască acolo chiar și după ce James va fi semnat contractul cu Heat. În mod ciudat, citirea scrisorii lui Gilbert i-a amorțit durerea pricinuită de faptul că alesese Heat în locul Cavaliers și l-a convins pe James că a luat decizia corectă. *Nu cred că i-a păsat vreodată de mine*⁴⁴, și-a spus James.

Era în jur de ora 3:00 dimineața când avionul a aterizat în Miami. Pat Riley îl aștepta pe James⁴⁵ pe pistă. Epuizat fizic și emoțional, James a coborât din avion, s-a lăsat îmbrățișat de Riley și și-a odihnit capul pe umărul acestuia. Apoi, James și Brinson s-au urcat într-un SUV. Cei doi s-au ținut de mână în timp ce priveau pe fereastră în întunericul Floridei. James era pe cale să afle cum e să fii inamicul public numărul unu în fiecare oraș din NBA în afară de Miami.

Îndepărtându-se de pista de aterizare, Savannah a pus lucrurile în perspectivă, amintindu-i un lucru simplu: „Ai trecut prin situații mai rele decât asta. Mult mai rele“.

Capitolul 2

Glo și Bron

Era trecut demult de ora de culcare în cartierul de locuințe sociale din Akron, Ohio. În interiorul unuia dintre apartamente, un băiețel timid, cu un nume ostentativ, era flămând, treaz și singur. Nu avea tată, locuia doar cu mama sa. Doar ei doi. Dar ea era plecată. Plecată pentru o noapte. Era posibil să se întoarcă acasă până dimineață. Sau nu. Câteodată mama dispărea câteva nopți la rând.

022 Rugându-se ca ea să se întoarcă în curând, băiatul a adormit în cele din urmă, dar a fost trezit de sunete familiare. Bărbați țipând. O femeie implorând. Focuri de armă. Oameni fugind. Sirene. Uși trântite. Alte țipete. Alte sirene.

Băiatul nu avea nevoie de imaginație ca să înțeleagă pericolul din jurul lui. De multe ori văzuse lucruri pe care niciun copil nu ar fi trebuit să le vadă¹. Violență. Abuz de droguri. Un membru al unei bande care amenința pe cineva. Un polițist intimidant. Dar zgomotele din timpul nopții erau cele care îl nelinișteau cel mai mult. Întotdeauna știa când se întâmplau lucruri rele.

În astfel de cazuri nu avea de ales, se gândea el, decât să stea întins acolo și să aștepte ca lucrurile să se liniștească. Chiar și atunci îi era greu să adoarmă din nou. În unele nopți, anxietatea făcea ca acest lucru să fie imposibil. Cu toate că se învățase să blocheze ceea ce se întâmpla în jurul lui, tânărul LeBron James avea o singură preocupare primordială - să se trezească și să-și găsească mama în viață² și în siguranță. Cum nu avea tată, nu putea suporta gândul de a-și pierde mama.

În timpul acelor zile întunecate din copilărie, LeBron a învățat să se descurce singur de la o vârstă fragedă. „Indiferent cum ți se pare asta“,